

Доста је година минуло, док се савез с Аварима склопио. По овоме Авари се бејаху обвезали, да бране државу од словенских напада, не само на балканском полуострву већ и на северозападној међи. За тим је Ираклије 622. године отпочео већ одавно смишљену војну противу Персијанаца. Не спада у обим овога дела, да ма и најкраћим потезима опишемо ову заиста важну војну, која је уништењем персијске државе показала сјајан успех у шестогодишњој борби.

За наш задатак много је важнија околност, што су Авари, док се Ираклије у Азији борио, погазили мир, и уједињени са многобројним словенским племенима, 626. године напали и опсели и сам Цариград. Али се сила нападача разбила о тврде градске зидове, а још више о срчани и јуначки отпор грађана. И пошто је грчка флота гомиле лаких словенских чунова уништила, мораше Авари и Словени да одступе. Тако се спасао Цариград од велике опасности, а овај је догађај оменуо Ираклија, да Аварима више не верује.

Победилац Персијанаца, на челу таке победама увенчане војске, није морао више зазирати, да ће се подунавски Словени или Авари скоро осмелити да понове нападе. Нема сумње, да би овај енергични цар потпуно сломио силу варвара, да је потоње године свога живота могао на миру проживети.

Међутим је баш у 622. години, кад је Ираклије започео своју победну војну противу Персијанаца, настала веома замашна промена на далеком истоку, обртна тачка у преображају свију источних прилика. Бејаше то година Хеџире, или година Мухамедовог бегства. Нова наука, коју проповедаше арапски реформатор, брзо се ширила по свој Арапској и по суседним земљама. А по смрти пророка, дакле од 632. године, почеше његови везири да силом и мачем шире нову науку. Прво су на пограничне области византијске државе тако успешно напали, да се Ираклије није више сумњао, да му од те стране грози највећа опасност.

У исто се доба диже многобројно племе из своје северне постојбине и крену се на југ, северозападним међама византијске државе. Бејаше то племе словенско, Хрвати, који су тражили нову постојбину, као што су чинили и други народи за време великих сеоба. У таким приликама, предвиђајући велику војну у најближем времену, био је приморан Ираклије, да сву војску своју на најисточнијем крају своје државе прикупи, па је брижно погледао на немирне и непоуздане Аваре. Они су у то доба владали не само великом угарском низијом и Панонијом, већ су чак у Далмацију и Босну продирали. У таким околностима врло је вероватно, да се Ираклије зарадовао доласку Хрвата, који су тражили нову постојбину, и да их је употребио, да обуздају Аваре у њиховој тежњи за ширењем. По свој прилици тако се и збило, да су у то доба Хрвати молили цара, да им означи место, где би се настанили; с друге пак стране, да је цар њима та места не само радо уступио, већ је Хрвате баш позвао, да преко Саве пређу, и да заузму оне пределе, што су Авари посели били. Хрвати су заиста напали и разбили Аваре, а по том су се населили на северо-западном крају византијске царевине.

После неколико година за Хрватима дошли су Срби, њихови блиски племенски рођаци, који су на исти начин добили земљиште, где се и данас налазе.